

8356-7557

**KRISTAUS
KARALIAUS**

LAIIVAS

“Ir Petras išli-
pes iš laivelio, ē-
jo viršum van-
dens, kad ateity
pas Jēzu. Bet,
pamatęs v ē j o
smarkumą, išsi-
gando ir, pradē-
jēs skēsti, sušu-
ko, sakydamas:
Viešpatie, gelbēk
mane! Jēzus, to-
lydzio ištiesęs
ranką nutvērē jī
ir tarē: Žmogau
menko tikējimo,
kam abejojai?”
(Mato 14, 29-32)

VI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

LEKCIJA

Rom. 6, 3—11

BROLIAI: Ar jūs nežinote, kad mes visi, kurie esame krikštu artimiausiai suvienyti su Jėzumi Kristumi, krikštu dalyvaujame Jo mirtyje? Nes krikštu, kuriuo dalyvaujame mirtyje mes esame draug su Juo palaidoti, kad, kaip Kristus kėlėsi iš mirusių per Tėvo garbę, taip ir mes gyventumėm nauju gyvenimu. Nes jei mes suaugome su Juo mirties panašumu, taip pat būsime ir prisikėlime. Mes juk žinome, jog senasis mūsų žmogus yra draug prikaltas ant kryžiaus, kad būtų sunaikintas nuodėmingas kūnas, ir kad mes daugiau nebevergautumėm nuodėmei. Nes, kas mirė, tas yra paliuosuotas nuo nuodėmės. O jei mes numirėme su Kristumi, tai mes tikime, kad taip pat draug su Kristumi būsime gyvi. Mes žinome, kad Kristus, atsikėlęs iš numirusių, jau nebemiršta; mirtis ant Jo daugiau nebeviešpatauja. Nes, kad Jis mirė dėl nuodėmės, tai mirė vieną kartą, kad gi yra gyvas, tai gyvas Dievui. Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei;

EVANGELIJA

Mk. 8, 1—9

ANUO metu: didelei miniai drauge su Jėzumi esant ir neturint ko valgyti, Jis pasivadinęs mokytinius jiems tarė: Gaila man minios, nes štai jau tris dienas jie pasilieka prie manęs ir neturi ko valgyti. Jei aš paleisiu juos į jų namus nevalgiusius, jie apalps kelyje, nes kai kurie iš jų yra atėję iš tolo. Jo mokytiniai Jam atsakė: Iš kur galės kas nors imti čia tyruose duonos jiems pavalgydinti? Jis jų paklausė: Kiek turite duonos kepalų? Jie atsakė: Septynis. — Tuomet Jis liepė miniai atsisėsti ant žemės. Paėmęs septynis duonos kepalus, Jis dėkojo, laužė ir davė savo mokytiniais išdėstyti, ir jie išdėstė ties minia. Jie turėjo taip pat nedaug žuvelių; ir jas Jis palaimino, ir liepė išdėstyti. Jie valgė ir privalgė. Paskui jie dar pririnko, kas buvo likę trupinių, septynias pintines. Valgiusiųjų buvo apie keturis tūkstančius, ir Jis juos paleido.

gyvais gi Dievui vienybėje su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

Architektas tiktai tuomet gerą namą pastato, kai pradžioje padaro gerą to namo planą; o žmogus savo sielą išgano, kai pildydamas

V. Dievo įsakymus ir saugodamasis sunkių nuodėmių, pašvenčia moje V. Dievo malonėje nuolatiniai gyvena.

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921 at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

Klaidingas Dievotumas

YRA tam tikro pobūdžio katalikų, kurie, greičiau iš nežinojimo negu iš blogos valios, visokius dievotumo dalykėlius laiko kaip apsaugą nuo ligos ar bet kokios nelaimės. Užmiršdami arba nežinodami kokiais tikslais katalikai nešioja škaplierius ar ražančių, šie klystantieji katalikai patys iškreipia šiuos ir kitus Bažnyčios papročius ir mano, jog juos sekdami tampa paliuosuoti nuo kitų pareigų. Daugeliui kunigų parapijose tenka susidurti su tokiais žmonėmis, kurie jau kažin kiek metų nėra atlikę Velykinės, o tačiau giriasi, jog niekad neapleidžia progos Pelenėje priimti pelenų; arba štai giriasi, jog jie visad su savim nešiojasi Šv. Panos Marijos ar kitokį medalikėlį. Tokie žmonės gal ir niekad neina bažnyčion sakramentų priimti, o tačiau jie tvirčiausiai įsitikinę, jog jiems užtikrintas išganymas, vien dėl to, kad jie klaidingai pasitiki kokiais nors medžiaginiais mažmožiais. Šis prietaringas tikėjimas juo daugiau skatinamas ir platinamas, kad šioms šventenybėms dažnai priskaitomos tokios ypatybės, kurių jos visai ir neturi. Dažnai tenka susidurti su platinamais lapeliais — kurie paprastai visai neturi bažnyčios užtvirtinimo — kuriucse kai kurioms relikvijoms ar kitiems dievotumo dalykams priskaitoma nepaprasta galybė išgauti dvasinėms ar medžiaginėms malonėms. Šie tvirtinimai dažnai esti kvailiausi, o vienok žmonės juos su tokiu įsitikinimu skelbia ir skleidžia, kad tenka net stebėtis, jog jie taip

drąsiai savo klaidingų įsitikinimų laikosi ir kitiems juos brunka. Kaip minėjome, šitokie žmonės dažniausia iš nežinojimo šias klaidas daro; todėl reikalinga mums katalikams gerai suprasti kodėl bažnyčia ragina tikinčiuosius nešioti visokius dievotumo dalykėlius; šį dalyką patys suprātę, stengkimės jį išaiškinti ir kitiems, kurie jį klaidingai arba visai jo nesupranta.

Bažnyčia, Šv. Dvasios vedama, amžiams bėgant pasisavino daug labai gražių papročių ir dievotumo būdų. Ji juos ir teikia tikintiesiems, kad jų pagalba žmogus galėtų lengviau pakelti savo širdį prie Dievo. Tačiau, kada patys katalikai šiuos gražius papročius paverčia prietarais, jie savo tikėjimą išstato netikinčiųjų pašaipai. Jau ir taip sunku netikintiesiems išaiškinti kodėl mes kai kuriems dalykams rodome ypatingos pagarbos. O gi kada patys katalikai vienus ar kitus papročius iškraipo, tai padaro nesveiko išpūdžio į netikinčiuosius ir dažnai juos dar toliau nustumia nuo bažnyčios. Ypač daug žalos padaro katalikų klaidingai suprastas ir praktikuojamas pamaldumas. Todėl pašaliniam, kad ir geros valios netikinčiam žmogui sunku suprasti kodėl Bažnyčia smerkia tuos, kurie sau už laimės šaltinį palaiko "kiškio kojytę" ar kitą kokį burta, kai tuo tarpu šiam žmogui atrodo, jog ne kitaip daro ir kai kurie katalikai, kurie kai kuriems dievotumo dalykams, pav. medalikėliams ar paveikslams, priskaito

stebuklingą galią. Nenuostabu, tat, kad daugelis netikinčiųjų, prisiziūrėję savo katalikų pažįstamų ir jųjų suklaidinti, mano, jog Bažnyčia katalikus moko tokį tikėjimą, kuris susidaro vien tik iš paviršutinių veiksmų; išeina, kad katalikų tikėjimas yra lyg koki prietarai ar magika, per kurią žmonės išgano savo sielas jeigu tik jie bet kaip pamurmi poterių arba bent nešiojasi su savim kokias nors šventenybes.

Reikia, atsiminti, jog Bažnyčios visi išoriniai papročiai ir veiksmai yra atspindys to svarbesnio išvidinio gyvenimo, kuris kaip tik ir sudaro katalikybės esmę. Juk per pašvenčiamą malonę mes tampame Dievo vaikai ir Kristaus pasekėjai; juo didesnis, tat, mummyse šios malonės laipsnis, juo skaitomės geresni katalikai. Šią gi pašvenčiamą malonę mes pasiekiamo per maldą, sakramentus, užlaikydami Dievo ir Bažnyčios įsakymus, ištikimai pildydami mūsų luomo pareigas. Vienas geriausių būdų padidinti šią malonę yra pamaldumas į mūsų Viešpatį, į Jo švenčiausią Motiną Mariją ir į Jo šventuosius. O gi ši pamaldumą mes pareiškiamo išoriai kada nešiojamės su savim kokius nors ženklus, kurie primena mums šiuos asmenis ir skatina mus įvairiuose reikaluose dažnai į juos kreiptis. Todėl, tai nereiškia, kad mes tiems dalykams priskaitome kokią nors stebuklingą jėgą, kuri apsaugoja mus nuo piktųjų dvasių, ligų ar kokių kitų nelaimių.

Gražus ir ragintinas paprotys nešioti škaplierius, medalikėjus, Saldžiausios Širdies ženklelį; ir kiekvienas katalikas turėtų nuo-

lat su savim nešioti kokį nors dievotumo ženklelį. Tačiau svarbu, kad mes suprastume kokiais tikslais mes šiuos dievotumo dalykus nešiojame. Šie ženklai yra paliūdymas, jog mes esame katalikai ir nesigėdiname to tikėjimo, kurį išpažįstame; šiais ženklais mes pareiškiamo, jog mes tikime maldos galybei ir šventųjų užtarymui. Jei kartais ištiktų mus kokia nelaimė, žmonės suradę ant mūsų asmens kokį nors medalikėlį ar kitą dievotumo ženklą, pasiskubins kuo greičiausia pavadinti kunigą. Tačiau, atsimintina, jog šios šventenybės savyje nėra tam tikslui kad apsaugotų mus nuo ligos, nelaimės, ar velnio, arba kad atneštų mums kokią nors pageidaujimą laimę, dvasinę ar medžiaginę. Prie to, šių dievotumo ženklelių nešiojimas nepaliuosuoja mūsų nuo kitų mūsų pareigų, ir šie ženklai nėra lyg koks burtas ar raktas, kuris užtikrina mums atidaryti dangaus vartus. Gali žmogus kažin ir kaip apsikaišioti medalikėjais, škaplieriais ar kitokiomis šventenybėmis, tačiau tai jam nieko negelbės jeigu jis sekmadieniais ir įsakytom dienom neišklausys šv. Mišių, tyčia nemokės savo skolų, negyvens pagal Dievo ir Bažnyčios įsakymus.

A. J. M.

Mano broliai, jei kas jūsų nuklystų nuo tiesės, ir kas nors jį sugražintų, tas turi žinoti, kad kas sugražina nusidėjėlį nuo jo kelio klaidos, tas išgelbės jo sielą nuo mirties ir apdengs daugybę nuodėmių. Jok. 5, 19—20.

Niekašs nueina sumanymai kame nėra pasitarimo; kame gi daug patarėjų, jie sustiprėja. Pat. 15, 22.

Giesmė

VIENUOLYNO bažnyčioje —
 jauki prieblandos tylą. Nusileidžiančios saulės spinduliai veržėsi pro spa.votus langus ir skaisčiomis, švelniomis spalvų juostomis atsimušė navoje.

Prie Dievo Motinos altoriaus linksmai sušvito žvakės. Sugriežė vargonai. Jų rimos melodijos nuaidėjo, o paskui suskambo skaidrus jaunuolio balsas. Jo atbalsis sudrebino bažnyčios skliautus:

Graži, Marija, tu esi, pradėta
 nekaltai,
 Tamsios nakties žvaigždė šviesi,
 iškilusi aukštai.
 Būk mūsų Motina meili, mūs
 širdis meile liesk,
 Dvasia kai blaškos nerami, mūs
 ūkanas apšviesk!

Jaunas vyras, paraudęs ir susijaudinęs, pasidėjo gaidas. Tai buvo Algis K., lieknas, gražus jaunuolis, geriausias gimnazijos dainininkas ir giedorius.

Kunigas pradėjo pamokslą.

— Tai mano atsisveikinimui su Motina Marija, — mąstė Algis, kampan nuslinkęs. Beveik graudu jam. Čia jis baigė gimnaziją ir kitą rytą jau išvažiuos namo. Iš tėvų, turtingų pirklių, gavo džiaugsmingą, bet ir nerimą keliantį laišką. Mat, jame buvo ir tokių minčių: tu jau nebe vaikas, — jau vyras; jau gali amžinai atsiskirti su tuo supelėjusiu vienuolynų; galėsi naudotis pasaulio laisve ir gyvenimu...

Grįžo Algis namo. Visur taip gražu: gimtoji pilis, ežeras, pavasario gamta. Džiaugsmas apėmė širdį. O čia dar tėvai nebeišmanė, kaip bemylėti savo vienintelį sū-

nų.

Tačiau greit Algis ėmė kažko pasigesti. Pradėjo galvoti, kaip būtų gera, jeigu ir jo tėveliai būtų turėję didesnę širdį, o tada jis būtų turėjęs broliukų ir sesučių! Tėvai patys, gal nujausdami Algio mintis, patarė susidraugauti su kaimynų **B. vaikais** — **L.** ir **Zose**.

Gal nebuvo tikros draugystės, o gal jos negalėjo užtekti. Algiui trūko dar kažko.

Netoli nuo pilies stovėjo maža bažnytėlė. Ten kukliame nuošalyje susirinkdavo paprasti kaimo žmoneliai pasisemti ramumo. Ir Algis pradėjo dažniau čia užsukti.

— Nežinau, kas darosi su tuo mūsų Algiu, — išsitarė kartą p. K. savo žmonai. — Keliskart pastebėjau, kad vis velkasi ton bažnyčion. Man tai visai nepatinka. Būtų gi gražu, jei pasidarytų koks šventuolis!

Žmona pritarė vyrui. 17 m. Algiui tą pačią dieną ji ir pasakė:

— Jau sakiau, kad bažnyčion per daug nesilankytumei, su visokiais šventuoliais nesidraugautumei. Mes tave vieną teturime, ir tu turi būti laisvas ir laimingas!

— Laimingas, Mamyte? — paklausė Algis, nuleidęs galvą.

— Taigi, laimingas! Užtai ir bažnyčion nebelandžio! Ji tau laimės neduos, tik visaip suvaržys. Žiūrėk, kad nebeitumei!

Tò karto dar neužteko: Algis dar nueidavo kartais bažnyčion, dar atsiklaupdavo pasimelsti savo kambaryje. Tačiau ilgai tėvai pasiekė savo: juk lašas po lašo ir akmenį pratašo. O Algis ir būdo

nebuvo akmeninio: buvo švelnus ir nuolaidus. Taigi, pagaliau Algis užmiršo ir bažnyčią, ir maldas.

Tik retkarčiais, vartydamas gimnazijos laikų sąsiuvinius ir gaidas, rasdavo ir užniūniudavo kokią nors giesmę. Tačiau greit susigriebdavo ir imdavo švilpauti linksmas balabaikas.

Prabėgo dar 17 metų. G. miesto kalėjime, niūrioje kameroje, sėdi be laiko žilti pradėjęs vyras. Tėvas anksti mirė, todėl jam paliko visos turtingos įmonės. Atsirado begalės “draugų”. Jis gi, nuolaidus ir pasitikįs kitais, lengvai davėsi įtraukti į nedoro gyvenimo bangas. Vynas, kortos, gobšūs naudotojai greit pasiekė savo: privedė jį prie bankroto, arešto, kalėjimo...

Kitame mieste, kur kadaise, ponai K. buvo pasistatę puikų namą, kukliame kambarėlyje sėdi žila senutė. Ji rašo laišką G. miesto kalėjimo kapelionui: “Kilnus kun. Kapelione, širdingai prašau ir Jums pavedu rūpintis mano vienintelio vaiko likimu”, ir ašaros rieda ant rašomo laiško. “Mano sūnus, tikėkit man, nebuvo ir nėra piktadarys, tik neprityręs ir pasitikįs kitais... Skundžiasi, kad labai nuobodu ir sunku. Suspauskite jam ranką, nuraminkite jį, to Jus prašo nelaiminga motina...”

Praėjo dar treji metai. Jau baigėsi Algio bausmės laikas. Treji metai už apgaulingą bankroto bylą — sunkūs, tamsūs metai kalėjime.

Bet ir jie, regis, greit prabėgo. Ir vieną dieną, kai už kalėjimo mūrų žydėjo pavasaris ir saulėtame danguje čiulbėjo paukšteliai, — į Algio kamerą įėjo kapelionas.

Visas nušvitęs, padavė jam ranką ir tarė:

— Džiaugiuos, kad šiandien jau galėsi amžinai skirtis su šita ištaiga... Būk geras sūnus motinai, įnešk į jos gyvenimo vakarą daug skaisčios šviesos ir šilumos. Ji dabar tiek daug iškentė...

— Dėkui, tėve. Tu davei ir čia laimės, kurią išsinešiu į geresnį laisvės gyvenimą. Kai abu su mamyte atsiklaupsime mūsų bažnytelė prieš Meilės Kalinį altoriuje, — aš jai visa papasakosiu.

— Dar vienas prašymas: buvai geriausia mūsų giedorius; pagiedok šiandien per pamaldas savo puikiąją “Graži, Marija, Tu esi”.

— Tikrai, — atsakė Algis, — ją giedojau, atsimeņu, atsisveikindamas su gimnazija, ją giedosiu ir dabar. Dabar ji bus tvirta priemonė mano naujam gyvenimui.

Vakare kaliniai susirinko į kuklią kalėjimo koplyčią. Prieš pirmomis pavasario gėlėmis papuoštą Marijos altorių gėlėmis papuoštą Marijos altorių suskambėjo maloni ir nuoširdi giesmė:

Graži, Marija, Tu esi, pradėta
nekaltai,
Tamsios nakties žvaigždė šviesi,
iškilusi aukštai.
Būk mūsų Motina meili, mūs
širdis meile liesk,
Dvasia kai blaškos nerami, mūs
ūkanas apšviesk!...

Išvertė M. Valatka (Ž.)

Kaip stiklas negali sulaikyti saulės šviesos spindulių perėjimą, — taip, lygiai, tankiai ir vertai priimantieji šv. Komuniją, negali neapturėti apšėios V. Dievo palaimos, ir skaitlingų savo sielai ir kūnui dvasinių Jo mums malonių.

NUOTRUPOS

Kilni Atgaila

KONGRESO knygyne Washington, D. C., yra viešai išstatyta artistišškai padaryta Biblija. Veikalą sustatė vienuolis šeštame amžiuje, ir tai buvo viso gyvenimo darbas. Niekur knygoje nepastebėsi kad ir mažiausios klaidos. Puslapiai suskirstomi perpus, t. y. į dvejas skiltis, ir niekur nepastebėsi, kad būtų kokių nors nukrypimų ar nelygumų, Kiekvieno skyriaus pradžioje pirmutinė raidė paprastai du ar tris colius didumo ir raudona ar mėlyna spalva ryškiai nudažyta. Šiose gi didžiosiose raidėse nupiešti paveikslai tų asmenų, kuriuos sekantis skyrius aprašo.

Pasakojama, kad tulas, jaunuolis, vedęs nuodėmingą gyvenimą, tapo vėliau vienuoliu ir pasiryžo už savo prasikaltimus daryti atgailą. Už atgailą pasirinko ranka perrašyti Šv. Raštą, kad tokiu būdu galėtų geriau ir giliau įsitęmyti, suprasti visus įsakymus, kuriuos jis buvo palaidu gyvenimu sulaužęs. Kiekvieną dieną per ilgus, ilgus metus vienuolis kantriai ir ištvermingai tęsė pasirinktą savo užduotį. Kiekvieną raidę jis piešė su didžiausia meile ir pagarba, ir pagaliau po ilgų metų, vienuolis, dabar jau žilas senelis, darbą galutinai užbaigęs, su didžiausia pagarba pabučiavo knygą ir puslapius atsargiai sulankstė. Dar ir šiandie šis pergaminas labai sveikai užsilaikęs. Knyga, dėl aiškių priežasčių, laikoma po stiklu; karts nuo karto knyga išimama ir svečiams parodoma, jog visi puslapiai lygiai sveikutėliai kaip ir tie, kurie atskleisti.

Duosnysis Koščiūška

Pasakojama jog sykį Koščiūška norėjęs vienam savo prieteliui dovanų pasiūsti keletą butelių vyno. Bijodamas, kad jo tarnas pakeliu kartais neimtų dėžės čiupinėti ar net iš susidomėjimo atidaryti, Koščiūška pasišaukė vieną savo patikimų draugų jam šią malonę atlikti.

Minėtasis draugas tuoj išvyko pasiuntinybę atlikti ir viską, kaip nurodyta, išpildė. Sugrįžęs, jis tuoj nuvyko pas Koščiūšką. “Nu, kaip tau viskas pasisekė?” užklausė Koščiūška.

“Gan gerai, generole”, atsakė jo draugas. “Tik kartą kai paskolinsi man savo arklį, meldžiu man taip pat paskolinti ir savo piniginę”.

Koščiūška, matyt, nesuprato ką draugas norėjo tuo pasakymu nusiųsti, tat ir užklausė, “O kam tau tos piniginės?”

“Matote, tamsta, pakeliui buvo tiek daug pavergėlių ir elgetų, ir kai tik arklys pamatė, kad kuris nors ištiesė savo ranką ir nusiėmė kepurę, jis sustojo ir nežengė toliau iki kol aš nenudaviau elgetai kai ką duodąs”.

Tas Pats Dievas

Pasaulinio karo metu, garsus ir pasišventęs karo kapelionas kun. W. Doyle, sykį pribėgo prie vieno sužeisto kareivio. “Bet, tėveli”, prabilo sužeistasis, “Aš jau nepriguliu prie Tamstos bažnyčios”. “Tiesa, nepriguli prie mano bažnyčios”, atsiliepė kun. Doyle, “bet tu priklausai mano Dievui”.

SKEVELDRŲ PAVĖSŲ

BUVO gražus 1919 metų vakaras; žavingas, stebūklingu dvelkimu pasipuošęs Ukrainos vakaras; žvaigždės nuostabiai žybėjo tamsiai mėlsvame danguje; visur tyku, ramu, tik retkarčiais gamtos harmoniją sudrumsdavo patrankų griausmas.

Mes du maži berniukai negalėjome suprasti tokio romantiško vakaro iliuzijos. Karts nuo karto išgirdavom liūdną patrankų giesmę. Dūn... dūn! — vis arčiau slinko pragariškas griausmas ir padangėse iškildavo raudoni stulpai, rodos, kris ir padegs žemę. Mes buvome taip pratę, kad beveik nekreipėme dėmesio; mums vaikams dar įdomiau, bet už lango, kambary, su kiekvienu griausmo aidu sklido atodūsiu garsai, įsipynę į verksmo melodiją. Štai akinanti šviesa, baisus griausmas.

— Vaikeliai, kur jūs? — verksmingu balsu sušuko mano mamytė, ir nepasijutau, kaip atsiduriau motinos glėby. Aš pajutau, kad motutė iki tiek susijaudino, kad visa drebėjo.

— Vaikeli, tu mano mažyti! — glaudė prie krūtinės; ašaros, lyg rytmečio rasa, plovė mano veidelį: aš buvau laimingas, kad ir siautė nelaimės. Mano draugas tuo laiku taip pat buvo pas mus; jo motina kalbėjosi su manąja.

— Ak, revoliucija! — kartojo išgąsčio prislėgtos lūpos.

Mums mažiems nerūpėjo revoliucijos baistema — karo audra; mes nebijojome, kad galim likti sviedinio skeveldrų auka. Grįčioj buvo tamsu, nes mamytė bijojo degti žiburį, sako, kad tuomet patrankos gali geriau pataikyti.

— Jėzau, Marija! Jau čia pat!... — tvirčiau priglaudė mane prie drebančios širdies, ašaromis vilgydama mano galvutę. Jos veide matėsi tėvynės ilgesys. Dabar ji toli nuo gimtojo sodžiaus, nuo tos bakažės, kur ramiai, klaikiomis rudens naktimis suko ratelį ir dėjo svajonių aukuran ateities planus; kur nedrumstė tėviškės tylos patrankų ūžesys, kur ramu, ramu...

Raudojo abi moterys — abi tremtinės. Jos gerai žino, kad niekas nesupras jų, niekam jos nereikalingos. Vienintelis jų turtas — kūdikis. Jos žino, užtektų vienos skeveldros ir gali amžinai užmigti su tuo, kurs vos pražydo gyvenime, kurs džiaugiasi laimės pavasariu, kuriam trokšta laimės, nori, kad gyventų, gyventų!

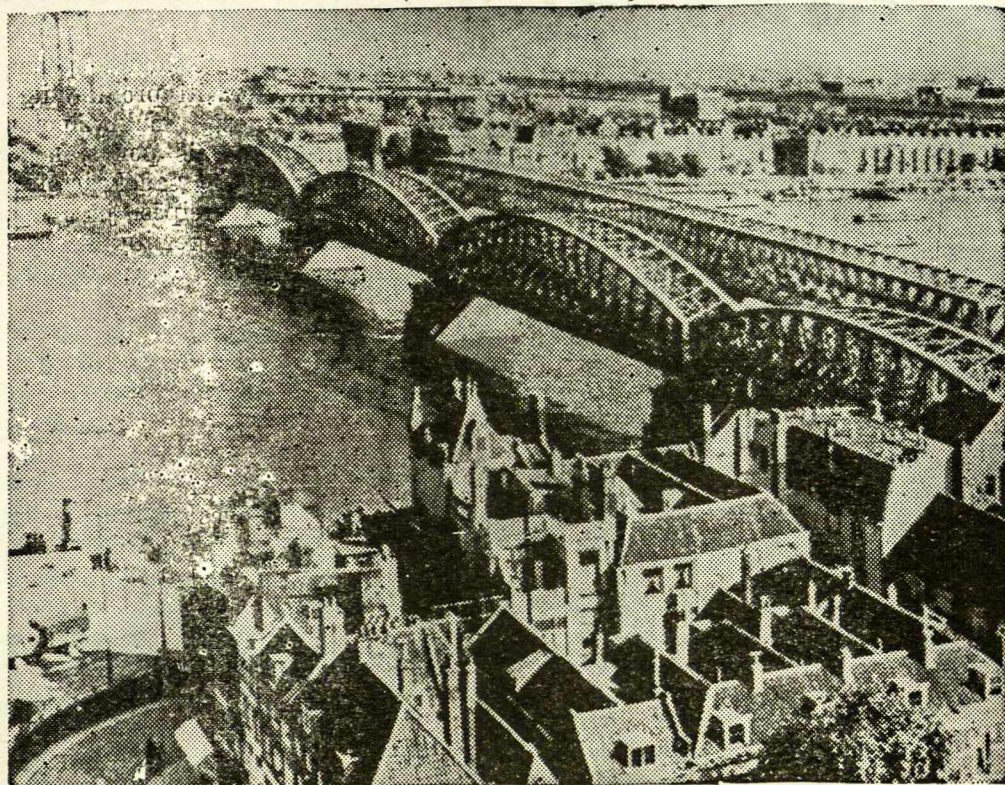
Aplinkui dūzgė, ūžė: virė žemiškas pragaras, rodos, dangus liepsnose paskendo. Baisu. Gražiąją dangaus mėlynę, žaigždžių mirgėjimą užtemdė sprogsių sviedinių dūmai; harmoningą tylą varstė moterų dejavimas. Glaudžiaus arčiau, įsikibau į suplyšusią motinos rūbą: motutės grubi pirštai kudeną mano baltus plaukelius. Staiga blyksterėjo akinanti šviesos juosta, rodos, dangaus skliautas krito žemėn; stiklų skeveldros stipriai sudavė man į veidą. Išgąstingas klyksmas:

Dieve!... Mano kūdikis!...

— Mama!

Mėnulio šviesoje pamačiau baisesų vaizdą: už kelių žingsnių gulėjo sviedinio parblokšta mano draugo motina.

— Mirštu!... Gelbėki!... Kur mano kūdikis?!

Olandijos miesto, Rotterdamo, vaizdas

Lūpos drebėjo, iš krūtinės tekėjo raudono kraujo juosta. Jos vaikutis kliedėdamas glaudėsi prie mirtinai sužeistos motinos.

— Vaikeli, — silpnu balsu kartojo, — tavo palieku... sudiev... — baltos lūpos paskutinį kartą siuntė pabučiavimą našlaičiui. Užmigo amžinai — paskutinė ašara lyg deimantas nuriedėjo per pabalusius skruostus.

Mirties šešėlis, lyg kalnų aras, sparnais apgaubė gyvenimo audrų ir nelaimių išvargintą motiną. Ji prieš minutę siuntė Aukščiausiam džiaugsmo šypsnį, krykštavo kūdikiu, o dabar liko atskirta.

Mano mamytė kartojo maldos

žodžius:

— Tegul amžinai tave priglaudžia Viešpats, kur davė tau gyvenimą...

Nyko tamsioji naktis, šviesos spinduliai pranašavo dieną Skeveldrų pavėsyj amžinai užmigus ilsėjos moteris — motina ir alpsantis kūdikis...

Ip. Beniulis (Ž. P.)

“Kas gi papiktina vieną iš šitų mažutėlių, kuris į mane tiki, tas vertas, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo ir kad jis būtų nuskandintas jūros gilumoje”. (Mato XVIII, 6).

Kur Didžiausias Ponas?

Šv. Kristofas

VILNIAUS herbas yra šv. Kristofas su vaikeliu ant pečių ir lazda rankoje brenąs per upę. Šv. Kristofas yra keliaujančiųjų globėjas.

Stabmeldžių milžinas vardu Kristofas, gyvenęs trečiame šimto po Kristaus — taip pasakojo legenda — padarė nuostabų pasiryžimą: “Parodykite man didžiausią pasaulio poną! Aš tik tokiam noriu tarnauti!” — pasakė Kristofas saviesiems.

“Didžiausias ponas yra karalius”, — atsakė jam žmonės. Kristofas stoji karaliaus tarnybon.

Bet kartą didžiulės puotos metu Kristofas pastebėjo, kaip karalius rauda ir balo, girdėdamas kanklininką giedantį apie vielnio galybę. “Vadinasi, yra didesnis ponas už karalių”, — pagalvojo Kristofas ir perėjo velniui tarnauti.

Vieną dieną juodu turėjo eiti gatve pro kryžių. Bet velnias pradėjo drebėti, susirietė iš baimės,

ir Kristofas pamatė, kad jo ponas neturi drąsos praeiti pro kryžių.

“Aha! Taigi šis nukryžiuotas žmogus yra didesnis ponas, negu velnias”, — pasakė sau Kristofas. — “Broli!” — kreipėsi jis į po kryžium klūpantį eremitą, — “pasakyk, kaip galėčiau Nukryžiuotajam tarnauti?”

“Daug melskis!” — buvo atsakymas.

“Melstis? Ką gi iš tikrųjų reiškia melstis?”

“Tad pasninkauk!”

“Pasninkaut? Ar tu nematai koks aš sudžiuvęs! Man reikia daug valgyti!”

“Žinai ką!” — kalbėjo atsiskyrėlis, — “esi pakankamai didelis, tad stok prie upės ir nešiok žmones, kurie norės ją pereiti”.

Nuo dabar Kristofas pradėjo nešioti upę žmones. Kartą atėjo pas jį malonus vaikutis ir prašė pernešamas per upę. Kristof mielai paėmė jį ant pečių ir pradėjo bristi. Bet našta buvo tokia sunki, jog gyvenime jam nė kartą nebuvo pasitaikę tokios nešties. Viduryje upės jam jėgos beveik visiškai pasibaigė, ir tik su didžiausiomis pastangomis jis galėjo pasiekti kitą krantą.

“Ak, vaikeli!” — dūsavo, šluostydamas prakaitą Kristofas, — “tu buvai toks sunkus, rodos, būčiau visą pasaulį nešęs!”

“Nesistebėk!” — prašnibždėjo malonus, garbiniuotas vaikutis, — “nes tu nešei Tą, Kurs sutvėrė visą pasaulį!” — Vaikutis tuoj išnyko. Šventasis Kristofas puolė ant kelių ir dėkojo Dievui, kad jis palaimina kiekvieną, kuris tik

Mažamokslis Ir Specialistas

JAUNUOLIS, išėjęs pradžios mokyklos kursą, jaučiasi daug nusimanęs. Kurgi? Mokėsi istorijos, geografijos, gamtos mokslo; moka skaičiuoti, gerai skaito ir rašo; o kiek dar knygų perskaitė. Jam atrodo, kad dabar galės eiti per gyvenimą, taip sakant, atviromis akimis.

Bet ar jis gali susilyginti su abiturientu, baigusių gimnaziją? Nė iš tolo. Šis ir svetimų kalbų mokėsi, ir teisių mokslo, ir logikos ir giliau į matematikos gudrybes įlindo. Abiturijento akiratis platesnis, mąstymas gilesnis, orientavimasis tikslesnis. Iš viso valstybės gyventojų skaičiaus abiturientų nedaug teisėna, mažiau kaip dvidešimtoji dalis.

Bet ar jau galas mokslui? Kur tau: dar yra universiteto įvairūs fakultetai, institutai, akademijos. Pasėdėjęs juose, jaunas žmogus kurią nors mokslo šaką daug giliau gauna pažinti. Tą, kurs studijavo universitete istoriją, visiškai kitaip įsivaizduoja praeitį, negu tas, kurs istoriją pažino tik iš gimnazijos vadovėlių. Baigęs matematikos fakultetą lengvai jaučiasi painiose abstraktybėse, ku-

ištikimai jam tarnauja.

“Kuriš yra didžiausias ponas?”
 “Tik tokiam aš noriu tarnauti”
 Kilni Kristofo mintis! Mano mielas, įprask ir tu sakyti: “Aš noriu tarnauti tik didžiausiam ponui — Dievui; aš noriu tik Išganytoją nešti. Ant pečių? Ne! Noriu nešioti jį savo širdyje, savo gyvenime. Noriu būti tikrasis “kristoforas”, tikrasis “Kristaus nešiotojas!”
 (šviesa)

rios abiturijentui atrodo kinų abecėlė.

Bet ar aukštąjį mokslą baigęs jau yra savo šakos specialistas? Ne, specialistą padaro ilga praktika, rūpestingas darbas nesiliaują stebėjimai bei tyrimai. Tarp dviejų draugų, baigusių kartu tą patį fakultetą, po 10 metų gali pasidaryti didžiausias skirtumas: vienas, jei nesipraktikuos, viską užmirš, o antras per nesiliaujamą darbą išauga į specialistus.

Panaši gradacija yra ir dvasiškame gyvenime. Galima leisti siekiai išeiti pradžios mokyklą, gimnaziją, universitetą ir pagaliau išspecializuotis tobulybėje.

Kas aš esu sielos gyvenimo atžvilgiu? Jei žinau vieną antrą dalyką iš katekizmo, jei nusimanau, kas nuodėmė ir kas ne, jei ši tą galiu iš šventosios istorijos papasakoti, tai jokių pretenzijų negaliu išreikšti į religinį atestatą. Esu daugiau daugiausia pradžiamokslis. Be to, jei savo turimųjų žinių gyvenime netaikau, kokia man iš jų nauda. Yra kartais viešbučiuose ar restoranose padavėjų, baigusių universitetą; jiems tas amatas pasirodė pelningas, ir jie kitos tarnybos nebejieško. Jų įgytosios aukštojoje mokykloje žinios pamažu užsitusuoja atminty, ir jie pasidaro tokie pat kelneriai, kaip ir jokio mokslo neturį.

Vienas lietuvis keliautojas Šveicarijoje buvo apsigyvenęs pas daržininką, kuris pasirodė esąs filosofijos daktaras. Dažininkyste verčiasis apie 20 metų, o apie filosofiją nei prisiminti nenorėjo. Taigi, specialybė tuomet naudinga, kada iš jos gyvenama.

Religiniu atžvilgiu irgi yra didesnių ar mažesnių specialistų, kurie tačiau gyvena "svetimu amatu". Tai visokie daržininkai filosofijos daktarai ar kelneriai matematikai. Daug žino, bet žinių gyveniman netaiko. Argi nėra tokių? Žino ir, kad yra dangus ir yra pragaras, kad siela nemirtinga, kad kūnas virs dulkėmis ir pelenais... Visa tai žino ir nežinančiam gali išaiškinti. Bet gyvena ne pagal tuos žinomus dėsnius, o visiškai priešingai. Tokie negali tapti religinio gyvenimo specialistais, nors turėtų ir daktarų titulus. Specialistą, kaip sakyta, padaro gyvenimas, atitinkas įgytas žinias.

Tą gyvenimiškąjį patyrimą galima gauti ir jokių diplomų neturint. Mums žinomi garsūs vardai, kurie nebuvo papuošti mokslo titulais, tačiau patys savo darbu tapo didžiausiais specialistais. Toks buvo, pavyzdžiui, Edisonas, Stefensonas, Vašingtonas, Napoleonas ir kiti. Taip pat ir religiniame gyvenime didelę pažangą gali padaryti paprasta bemokslė moterėlė, kuri daug kuo galėtų būti pavyzdžiu net profesoriams. Gyveną nuolatiniėje Dievo akivaizdoje, nuolatiniame nuodėmės vengime, dažnoje maldoje, praktikuoją artimo meilės darbus, kantriai pakelią visas kliūtis ir nelaimės įgauna tiek nusimanyimo, tokios vidujinės intuicijos, jog religiniu atžvilgiu negali būti laikomi pradžiamoksliais ar abiturientais, bet yra tikri specialistai.

Religinio išsispécializavimo riba — tai šventumas. Ar toli esu nuo tos ribos? Gal nė nepradėjau spėcializuotis. Jei taip, tai tebesu pradžios mokykloje arba net

dar žemiau: esu religinis beraštis. Didžiuojamės, kad beraščių skaičius Lietuvoje smarkiai eina mažyn. Bet jei būtų imanoma pavesiti sielos gyvenimo statistika, kažin, ar rezultatai mus džiugintų? Ar tik dvasinių beraščių skaičius nerodytų pasibaisėtinio augimo? O specialistų gal nė vieno neliktų. Kame gi mūsų šventieji? Gyvename 500 metų krikščionybėje ir turime... vieną tik šventąjį Kazimierą. Jei dar pridėsim keletą tikrai švento gyvenimo asmenybų (vysk. M. Giedraitis, Tėvas Ambr. Pabrėža, ark. J. Matulevičius ir keletas kitų) kuria gali susilaukti altoriaus garbės, tai ir taip mūsų tautos religinis išsispécializavimas yra menkas. Vakarų Europos tautos davė daugiau. Airiai per 100 metų nuo krikščionybės priėmimo davė šventųjų 10 kartų daugiau, nekaip lietuviai per 500 metų.

Kada gi pakils mūsų tobulumo lygmuo? Kada atsilyginsime skolą dangui? Kada tapsime kitiems pavyzdžiu?

(S. C.)

Nelaimės Moko Melstis

Prancūzijoje 1832 m. kilo nauja revoliucija. Kunigai ir vienuoliai išvaryti, arba į kalėjimus įmesti. Kam, girdi, prancūzams reikia tikėjimo? Staiga Paryžių kyla baisi choleros epidemija. Iškart užmirštama revoliucija, paryžiečiai nebesiklauso ministerių kalbų, o ieško kunigų. Arkivyskupas, 13 mėnesių išsislapstęs, vėl gali grįžti į savo katedrą, kunigai su dideliu uolumu ieškomi ligoniams ir mirštantiems. Seselėms niekieno nekliudomos gali laisvai aukti savo gyvenimą ligoninėse.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

Kuriomis valandomis leidžiama kunigams laikyti šv. Mišias?

Bažnyčios įstatymai nurodo, jog šv. Mišias galima laikyti vieną valandą prieš aušrą ir ne vėliau kaip vieną valandą po vidurdienio. Svarbiam reikalui pasitaikius, kunigas gali net ir kiek anksčiau ar kiek vėliau Mišias atlaikyti. Kai kurie vienuoliai turi ypatingą leidimą reikalui pasitaikius anksčiau ar vėliau negu paprastą nuskirtą laiką Mišias laikyti. Reikia atsižvelgti į tai, jog kitais metų tarpais skiriasi ir aušros valandos. Kai kuriose apylinkėse leidžiama Kalėdų Naktį laikyti vadinamas "Piemenėlių Mišias" (t. y. dvyliktą valandą vidurnaktį).

Ar gali nekatalikas giminė būti krikšto tėvų kataliku šv. kūdikiui?

Negali. Bažnyčios įstatymai griežtai reikalauja, kad krikšto tėvai neprigulėtų kokiai nors heretikų ar schizmatikų sektai. Dėl svarbios priežasties, galima kartais toleruoti, kad toks nekatalikas giminaitis būtų lyg garbės krikšto tėvas, bet jis negali būti tikroju krikšto tėvu, kuris per krikštą užsitraukia dvasinę giminystę su krikštijamuoju asmeniu.

Kai kuriose maldaknygose ir kitose knygose tenka dažnai pastebėti žodžius "Nihil Obstat" ir "Imprimatur": ką jie reiškia?

Šie žodžiai, atspausdinti katalikiškų spausdinių pradžioje ar kitur, parodo, jog tie spausdiniai yra atatinkamos bažnytinės vyresnybės peržiūrėti ir užtvirtinti.

Žodžiai "Nihil Obstat" reiškia, jog asmuo, kuriam buvo pavesta peržiūrėti knygą ar spausdinį, randa, jog veikalo turinys sutinka su katalikų tikėjimo tiesomis ir mokslu. Žodis gi "Imprimatur" lietuviškai išeitu "galima spausdinti" ir tai reiškia vietinio vyskupo leidimas veikalą spausdinti.

Kodėl Gavėnia tęsiasi per keturiasdešimt dienų?

Gavėnia tęsiasi keturiasdešimt dienų sekant Kristaus pavyzdį. Skaitome Evangelijoje, jog Kristus pirm negu pradėjo savo viešą darbuotę, maldoje ir pasninkuose praleido keturiasdešimt dienų ir naktų dykumoje. Prie to, matome, jog šv. Rašte numeris keturiasdešimt dažnai, ir matyt neatsitiktinai, svarbesniuose įvykiuose pasikartoja. Štai tvanas tęsėsi keturiasdešimt dienų ir naktų, Mozė ant kalno Sinajaus išbuvo keturiasdešimt dienų, pranašas Elijas išpasninkavo keturiasdešimt dienų. Ir Naujame Įstatyme apart minėto Kristaus pasninko, randaime, jog po keturiasdešimt dienų po užgimimo kūdikėlis Kristus buvo bažnyčion atneštas; po savo prisikėlimo iš numirusių Kristus dar pagyveno ant šios žemės keturiasdešimt dienų pirm negu įžengė į dangų.

Ką reiškia toks užvardinimas kaip šv. Antano duona?

Tai yra kokia nors auka, pinigais ar kitomis dovanomis, kurią žmogus aukoja pavargėlių naudai, už kokią nors malonę, kurią apturėjo per šv. Antano užtarymą.

ĮVYKIAI KATALIKŲ PASAULYJE

Šiauriausia Bažnyčia

Kanados arkivyskupas neseniai pašventino šiauriausią visos Britų Imperijos bažnyčią. Bažnyčia yra už poliarinės linijos, Mekenzi upės žiotyse, prie Ledinuotojo vandeno. Bažnyčią statė anglui — dailidei prižiūrint eskimai ir inuitai, naujosios parapijos parapijiečiai.

Bažnyčioje yra originalus vienos dailininkės — australės pieštas šv. Kalėdų paveikslas. Jis nupieštas taip, kad būtų suprantamas parapijiečiams, kurie niekuomet neapleidžia sniego apdengtų tolimos šiaurės tyrų, šiame paveiksle Dievo Motina ir Kūdikis aprenkti kailiais, o Trijų Karalių dovanos — juodsidabrinė lapių ir kitų brangių šiaurės žvėriukų kailiais. Vietoje avių nupiešti 2 šiaurės elniai, o visą seką eskimas, laiką už virvutės du šunis.

Seserys Pranciškietės Brazilijoje

Jau kelinti metai, kai Seserys Pranciškietės gražiai ir sėkmingai dirbuojasi Brazilijos lietuvių tarpe. „Šviesa“ praneša, kad jų įsteigtoji ir užlaikomoji mokykla yra laimėjusi valdiškas teises. „Šv.“ rašo:

„Pagal išleistą Brazilijos vyriausybės įstatymą — dekretą (25 d. rugpiūčio 1938 m.) visų svetimšalių laikomų mokyklų vedėjais gali būti tiktai brazilai, čia gimę ir turi reikalaujamą mokslo cenzą ir kvalifikaciją. Tačiau įstatymas — dekretas daro išimtį vienuolių ir dvasininkų vedamoms mokykloms, kuriuose jie patys gali būti vedėjais. Ši išimtis liečia ir Seselių Pranciškietėių vedamą Ben-

druomenės mokyklą. Todėl ši mokykla turi lietuvių vedėją su visomis teisėmis. Tai Seselė Vyresnioji M. Julija, kuri kaip vedėja yra įregistruota švietimo įstaigose. Tuo būdu Seselių mokykla yra vienintėlė mokykla, kuri turi su pilnomis teisėmis vedėją lietuvių. Tai yra didelė garbė šiai mokyklai ir pasididžiavimas šios mokyklos steigėjams ir laikytojams.

„Mūsų Kolonijoje buvo piktos valios žmonių paskleista gandų, esą ši mokykla esanti dar neregistruota, nelegali, slaptai veikianti ir kitokių nesąmonių apie ją prikaltėta ir prirašyta. Katalikai žino, iš kokių šaltinių teka toks druzulinas pavydo ir šmeižto vanduo. Dabar pasirodė kaip tik priešingas dalykas — tik ši viena mokykla yra ne tik pilnai legali, bet ir su lietuvių vedėja“.

S. Paulo Lietuvių Bažnyčios Likimas

Pirmoje lietuvių katalikų bažnyčia Pietų Amerikoje buvo pastatyta prieš keletą metų Brazilijoje, viename Sao Paulo, daugiausia lietuvių gyvename priemiestyje, Vila Zelina. Nors lietuvių bažnyčia iki šiol dar nebuvo galutinai užbaigta, bet ji kėlė pasididžiavimą ne tik katalikų, bet ir bendrai lietuvių tarpe, juo labiau, kad jos pastatymas pareikalavo daug pastangų ir aukų. Prieš porą sav. Sao Paulo arkivysk. įsakymu čia buvo įsteigta nauja vietinė brazilų parapija, kurios žinion perėjo ir lietuvių bažnyčia. Dabar pamaldos laikomos ir pamokslai sakoma portugalų ir lietuvių kalbomis.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

**Vyriausias Karo Kapelionas —
Vysk. Matulionis**

Ligšiolinis Lietuvos kariuomenės kapelionas kun. Sabaliauskas, pasiekęs kar. statuto numatytą amžių, paleistas į pensiją. Vyr. kariuomenės kapeliono pareigoms pakviestas vyskupas Matulionis. Vyskupas Matulionis yra gimęs 1873 m. birželio 22 d. Kudoriškių vienk., Aluntos parapijoje, baigęs Petrapilio kunigų seminariją, iššventintas 1900 m. kovo 4 d. Iš pradžių buvo vikaru Varklionių par., vėliau klebonu Bykovoje. Už pakrikštijimą vaiko, gimusio iš mišrios moterystės, rusų buvo nu teisintas 6 mėnesiams į vienuolyną. Nuo 1923 m. jam teko sėdėti bolševikų kalėjimuose: Butyrkuose ir Sokolnikuose. Vyskupu iššventintas 1929 m. ir tais pat metais vėl buvo išsiųstas į kalėjimą Solovkuose. 1934 m., įvykus tarp Lietuvos ir SSSR politinių kalinių pasikeitimui, grįžo į Lietuvą. Iki patekdamas į bolševikų kalėjimus, klebonavo darbininkų rajone Leningrade, už Nevos vartų. Grįžęs Lietuvon, vysk. Matulionis buvo nuvykęs į Romą, kur Pijus XI jį priėmė specialioj audiencijoj, po to buvo Amerikoje, kur su paskaitomis ir pamokslais lankėsi lietuvių parapijose; 1936 m. aplankęs Šventąją Žemę, Romą ir Vilnių, grįžo į Lietuvą. Nuo 1938 m. buvo Kauno arkivyskupijos bažnytinio teismo pirmininku.

S. Paulo lietuviams netekus nuosavos bažnyčios, kilo nemaža ginčų spaudoje ir lietuvių visuomenėje.

Lietuviai Gausiai Lanko Vilnių

Šiuo metu Vilnius pradeda gyventi tikrą pavasarį. Esant gražiam orui, daugelis vilniečių išvažinėja į artimesniausias miesto apylinkės.

Vilniuje pasirodė ir pirmosios iš Lietuvos gilumos turistinė-kregždės. Matyti daug privatinų automobilių su įvairių Lietuvos miestų ženklais.

Balandžio 23 d. pirmą kartą į Vilnių L. Turizmo dr. ja savo automobilyje atvežė turistų grupę. Tačiau daugumas į Vilnių atkeliavusių skundžiasi viešbučių stoka, ir reikia pasakyti, skundžiasi visai pagrįstai, nes Vilniuje esą viešbučiai dažniausiai yra perpildyti.

Kauno Pažanga

Balandžio mėnesį Kaunas, laikinai Lietuvos sostinė, minėjo 910 metų sukaktį. Kaunas įsteigtas 1030 metais. Dabar šiame mieste yra 140,000 gyventojų ir per 10,000 pastatų. Nepriklausomoje Lietuvoje Kaunas išaugo dvigubai, pasipuošė, sumodernėjo. Tai vienas iš gražiausių ir švariausių miestų Europoje. Kauno pažanga nepaprastai didelė.

Nėra abejonės, kad ir Vilnius, grįžęs į savo tikrųjų šeiminkų rankas, po kelerių metų "apsivalys", atsistatys, sumodernės ir išaugs. Ypač jis pradės kilti tada, kai sostinė bus perkelta iš Kauno į Vilnių.

"Jei kas nori eiti paskui mane, teišsizada pats savęs, tegu kasdien neša savo kryžių ir tegu seka manim." (Luk. IX, 23.)

Draugo Spaustuvės Mašinų Fondas

Kadangi su Naujais 1940 Metai mūsų vienintelis katalikų dienraštis "Draugas" išeina kasdien padidintas 8 puslapių, taigi būtina, kad "Draugo" spaustuvė įsigytų naują moderniausią **Inter-type** mašiną, kuri kainuos \$8,000.

"Draugo" Bendrovės direktoriai nutarė steigti **"Draugo" Spaustuvės Mašinų Fondą.**

Aukotojai, kurie "Draugo" Spaustuvės Mašinų Fondui įneš \$100.00 bus įrašomi į **"Draugo" Bendrovės Garbės Narius;** b) gaus mūsų dienraštį "Drauga" iki mirties dovanai.

"Draugo" Labor Day (Rugsėjo 2) Piknike bus duodama 1940 Naujas De Soto Automobilius laimėjimui. Šio pikniko pelnas skiriamas "Draugo" Spaustuvės Mašinų Fondui.

"Draugo" darbininkams atimama teisė laimėti šią De Soto automobilį dovaną.

Visus kviečiame prie šio "Draugo" Spaustuvės Mašinų Fondo prisidėti pagal išgalės.

**Kun. J. Mačiulionis, MIC.,
"Draugo" Administratorius**

Tavo kūno žiburys yra tavo akis. Jei tavo akis nepagadinta, visas tavo kūnas turės šviesos; o jei ji netikusi, taip pat ir tavo kūnas bus tamsybėje. Žiūrėk tat, kad tavyje esanti šviesa nebūtų tamsybė. Luko 11, 34.

Kiekvienas, kurs save augština, bus pažemintas, ir kas save žemina, bus paaukštintas. Luko 18, 14.

Remkime Marijonus Argentinoje

Nuo kovo mėnesio, 1939 m., Tėvai Marijonai darbuojasi Argentinos lietuvių tarpe, teikdami jiems dvasiškus patarnavimus. Kadangi Argentinos lietuviai katalikai nepajėgia nei bažnyčios pasistatyti nei kunigo išlaikyti, todėl Tėvams Marijonams tenka labai sunkų misijonierišką darbą dirbti Argentinoje. Šiomis dienomis kun. Jonas Jakaitis, M.I.C., renka aukas Amerikoje, kad galėtų Argentinos lietuviams katalikams pastatyti bažnyčią. Kun. Jakaičio maršrutas:

Waterbury, Conn. — birž. 23 d.

Kun. B. Vitkus, M.I.C., taip pat rekna aukas šiuo tikslu. Nuo birželio 16 d. iki 23 d. bus Gary, Ind., o nuo birželio 23 d. iki 30 d. bus Springfield, Illinois.

Aukas skirtas statybai pirmosios lietuvių bažnyčios Argentinoje galima siųsti adresu:

Marian Fathers Mission
Marianapolis College
Thompson, Conn.

Arba galima siųsti tiesiog į Argentiją adresu:

Padres Marianos
Bno. Rivadavia 2199,
Valentin Alsina, Avallaneda
Buenos Aires, Argentina.

"KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS"

Marijonų Bendradarbių Savaitinis laikraštis.

Marijonų Bendr. mokestis ir
"Laivas" metams — \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras num. 5c
Vien laikraščio "Laivo" pren. met. \$2.00
2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.
Tel. Canal 7790